

Side . . . at vi vilde flytte herover for at være ham til Opmuntring efter Rosalies Død. Men jeg forstaar nu, at vi er kommen ham til Ulejlighed. Hædørerne i Sognet har naturligvis ladet ham høre, at vore Børn ikke er døbte, og det har skadet hans Autoritet blandt Vennerne. Men Johannes gaar saa skjult med sine Følelser nu. Derfor har jeg været saa længe om at begribe det. I Virkeligheden er han mig vistnok rigtig taknemlig for det Ørefigen. Det har givet ham et kærkomment Paaskud til et aabenlyst Brud med os.«

»Aa — fy, Povl! Jeg begriber ikke, hvad der gaar af dig! Naar jeg tænker paa, hvordan du har hævet Johannes til Skyerne og ligefrem været forelsket i ham — ja, for det var du! Kan du huske, da vi var forlovede? Jeg kunde ordenlig blive skinsyg paa ham, saadan som du altid talte om ham. Jeg skulde absolut beundre ham paa enhver Maade, endogsaa før jeg nogensinde havde set ham. Husker du det?«

Doktoren var bleven staaende midt i Stuen og saae mod Gulvet med et grundende Udtryk.

»Jeg siger dig jo: Johannes er ikke længer den, han var. Siden han blev Præst og trak i denne lange Busseronne og fik Pibekrave om Halsen, er han bleven et andet Menneske. Eller rettere sagt: han har mere og mere udviklet sig til et af disse uhyggelige Dobbeltvæsner, der ligesom sammen-